

Mr. sc. Ivan Blajić, dr. med.

U Zadru je u subotu, 9. lipnja 2018., u Domu za odrasle osobe Sv. Frane, u 77. godini života preminuo dr. Ivan Blajić, specijalist neurokirurgije i opće kirurgije.

Mr. sc. Ivan Blajić, dr. med. rođen je 12. ožujka 1941. u Turjacima, Sinj. Medicinski fakultet završio je u Zagrebu 1973. Od 1973. do 1976. radio je u Domu zdravlja Sinj, a od travnja do kolovoza 1976. u Medicinskom centru Virovitica. Specijalizaciju iz opće kirurgije završio je u rujnu 1980. u Zagrebu, a specijalizaciju iz neurokirurgije u lipnju 1985. Dio specijalizacije iz neurokirurgije odradio je u Kliničkom bolničkom centru Ljubljana.

U Kantonalnoj bolnici Zenica osnovao je i gotovo dvadeset dvije godine vodio neurokirurški odsjek.

Nakon stradanja Vukovara i Škabrnje u Domovinskom ratu, dr. Blajić više nije mogao stajati u drugoj državi i putem TV ekrana gledati što se događa u njegovoj domovini. U to vrijeme, naime, odlučio je doći u Hrvatsku i svojim stručnim sposobnostima staviti se na raspolaganje obrani Hrvatske, čije međunarodno priznanje se u to vrijeme činilo nestvarnim. Njegov osobni odabir bio je Zadar u kojem, kako se čini, nikada prije nije bio. Po iskazu zapovjednika Stožera saniteta Sjeverne Dalmacije, prim. dr. Ante Viskovića, u razdoblju od studenoga 1991. do veljače 1992., nije izlazio iz operacijskoga trakta, zbrinjavajući sve neurotraumatološke ranjenike, te je svo navedeno vrijeme radio volonterski odbijajući primiti financijsku naknadu koja mu je nuđena.

Bilo je to najmračnije, gotovo beznadežno razdoblje Domovinskog rata. Osobno sam u to vrijeme bio dio Stožera saniteta Sjeverne Dalmacije. Upoznao sam ga jednog mračnog predvečerja u prosincu 1991. Nakon niza teških operacija kojima je spašavao živote ranjenih civila i pripadnika Hrvatske garde, poželio je potražiti mir u našem uredu smještenom u prizemlju zgrade Pedijatrije. Tiho, ispod glasa upitao me smije li prelistati novine koje su stajale na stolu. Šutke je listao ne komentirajući ni riječi. A onda je u jednom trenutku zatvorio novine, odložio ih po strani, pogledao kroz prozor koji je gledao na Zadarski kanal, pokazao rukom na otok Ugljan i upitao me: „Je li ovo Pag?“

Pitao je to jer mu ovaj kraj nije bio poznat, a pitao je i iz još jednog razloga – jer je otok Pag u to vrijeme bio neka vrsta ratne Casablance, rajsko mjesto gdje nema rata.

Obzirom na činjenicu da je veliki dio svog radnog vijeka proveo u Bosni i Hercegovini, ratnim dekretom 1994. odlazi na ispomoć u Ratnu bolnicu Livno, te tamo provodi tri mjeseca (od 26. 11. 1994. do 26. 2. 1995.). Za provedeno vrijeme u spomenutoj bolnici nije htio uzeti plaću, već je htio da se taj novac da onima kojima je potrebniji – ranjenicima i obiteljima stradalih.

Od povratka u Opću bolnicu Zadar u veljači 1995., sve do umirovljenja, 31. prosinca 2010. ne napušta spomenutu ustanovu, vrijedno i nesebično radeći i spašavajući na stotine života, nemali broj puta završavajući posao tek u večernjim satima. Uz svoj redoviti posao, znanstveno se usavršava, te 1996. godine stječe titulu magistra znanosti.

Svoju struku usavršava i vlastitom inovativnošću – stvara dva vrijedna izuma:

1. Transpedunkularni korektor – stabilizator (registriran 2000. god.)
2. Transpedunkularni unutarnji korektor – stabilizator za repoziciju većih luksacija kralježnice (registriran 2004.)

Oba izuma (patenta) registrirana su pri Državnom zavodu za intelektualno vlasništvo.

Ne mogu reći da mi je dr. Ivan Blajić bio prijatelj, družili smo se po *defaultu*, ja kao voditelj stručne knjižnice, on kao veliki stručnjak, liječnik uvijek gladan novih stručnih saznanja i informacija.

Sjećam se kako sam bio tužan kada je u prvoj poslijeratnoj godini zapelo s nabavkom vrijedne stručne knjige Robert H. Wilkins, Setti S. Rengachary: „Neurosurgery“. Knjiga je tiskana u tri toma na sveukupno preko 4000 stranica. Govorio mi je: „Robi, to nije za mene, to je za zadarsku bolnicu... Učinite nešto!“

Uporno sam u to vrijeme dosađivao vlasnici posredničke kuće u Zagrebu, gospođi Tamari Marković i – konačno uspio! Kada je knjiga stigla, bio sam presretan. Isprva nisam htio ništa govoriti dr. Blajiću. Prvi dan stajala je skrivena u mojim ladicama, drugi dan sam je kataloški obradio, a onda sam, kojeg li zadovoljstva, treći dan radosnu vijest priopćio dr. Blajiću. Nije ga trebalo zvati telefonom – kada ne bi bio u operacijskoj dvorani, obično bi vrijeme provodio u stručnoj knjižnici.

Kada je vidio knjigu, razveselio joj se više nego dijete željenoj igrački, više nego dugogodišnji zatvo-renik slobodi, više nego vojnik na odsustvu svojoj djevojci.

Strastveno i sa žarom u očima, počeo je listati knjigu, prvu, pa drugu, pa treću... Kada je odlazio na Odjel kirurgije, čvrsto je u naručju držao tih četiri tisuće i nešto stranica smještenih među korice triju debelih knjiga. Odnio ih je na odjel brižno, baš kao što majka nosi svoje dijete.

A ja sam se osjećao ispunjeno, jer sam izvršio svoju zadaću...

A onda je uskoro krenula ko zna koja po redu ofenziva dr. Blajića... Krenuo je u pohod na neurokirurški mikroskop. Rekao mi je. „Rat je završio. Do sad sam se snalazio pomoću lupe koju sam pronašao odbačenu negdje u Bosni, a sada je vrijeme da dobijem pravi alat za rad.“

Nije bilo lako. Odlazio je dr. Blajić automobilom s trgovačkim putnikom, zastupnikom tvrtke koja se bavila prodajom vrijednih medicinskih aparata, u Stuttgart vidjeti na licu mjesta *alat uz čiju pomoć će spašavati ljudske živote*. Bio je jako uporan, jer mu je posao bio strast, a u operacijskoj dvorani i spašavanju tuđih života dr. Blajić nalazio je sav smisao života.

Ali jednom je došao dan s kojim se teško mirio. Morao je otići u više nego zasluženu mirovinu. Odlazak je doživljavao kao smrt. Nešto što je neminovno, ali bilo bi dobro odgađati u nedogled. I nadređeni su to znali. Pa su ga pustili da radi gotovo pet godina dulje od ostalih. I tako *nije htio biti kao drugi*. Samo što u tom *neću biti kao drugi* nije bilo nimalo elitizma. Dapače! Žudio je za skromnošću i neisticanjem. Kada bi mu se htjelo pomoći na bilo koji način, samo bi lakonski odmahnuo rukom, a nama, koji smo se s njim družili malo više nego drugi bi rekao: „Neka ne skidaju Isusa s križa!“

2013. godine dobio je Nagradu za životno djelo od strane Zadarske županije. Jer, ma koliko asketski skroman i samozatajan bio, nije ju mogao izbjeći. Ljudskoj zločestoći i zavisti unatoč. Prigodom primanja nagrade u Hrvatskoj kazališnoj kući Zadar izgovorio je ove riječi:

Tko su nagrađeni? To su sretno odabrani traseri – radnici, odabrani od nama još uvijek nepoznate unutarnje sile, čime su već dovoljno samim tim činom nagrađeni uz zadatu im zadaću, pronaći trasu – put – konekciju za što bolju, sigurniju i sretniju cestu životne budućnosti, predajući je tako u ruke novim pokoljenjima koji će nam dati točniju validnost i ocjenu našeg trasiranog dijela te vječne ceste.

U tom smislu svim nagrađenima čestitam, želeći da i dalje smognete snage i volje, te da ne posustanete u nakani i izgradnji nove, bolje, ljepše i sigurnije ceste – ceste vječnog života, a u moje osobno ime zahvaljujem na dobivenoj nagradi za životno djelo.

Pod kraj života počimaju obiteljski problemi, umire mu supruga, a nedugo potom nesretno je okončan život i njegovog sina. Sve to, uz narušeno zdravlje, dovelo je do konačnog kraja.

A sudbina je htjela da početak kraja dočeka tamo odakle nije želio otići nikad – u Općoj bolnici Zadar. I to na njegovom odjelu!

S jednim zajedničkim prijateljem odvažio sam se posjetiti ga. Njega ili ono što je od njega ostalo. Ne znam je li me prepoznao, ali u njegovu nesuvislu šapatu, činilo mi se da sam razabrao jednu rečenicu – *Blažena smrt...Thanatos*. Sada je doista gotovo, pomislim. I bilo je. Mjesec ili dva kasnije. U Domu svetoga Frane. Sveca koji je volio, pomagao i štitio siromašne, baš kao i doktor Ivan. Koji se potpisivao malim slovom. Da, nije bilo u tome nikakve greške, tipfelera ili kako se već sve ne kaže. Doktor Ivan potpisivao se malim slovom jer je uporno želio biti mali čovjek u službi malih ljudi.

Otišao je, ali, za razliku od drugih koji su otišli, za njega se ne može reći *...kao da ga nikad nije ni bilo...* Jer ga je bilo... Itekako ga je bilo... Posvjedočit će to mnogi kojima je pomogao svojim znanjem i vještinama.

Počivao u miru, dragi naš doktore!

Robert Nezirović

